

МОГІЛЯНСЬКИЙ ВІСНИК

метушливо-вичерпне



Честь не можна відняти, її
можна втратити.

А. Чехов

Допит

Юлія Морозюк

Дисидентки українського шоу-бізнесу

Із Галиною та Лесею Тельнюк ми зустрілися цього літа в одеському клубі «Перемога». Саме там закінчувався їхній тур східними містами України з презентацією нового альбому «Жовта кульбаба». «Если это украинская музыка, то мы за!» - такі відгуки чули сестри у Харкові, Донецьку; це ж саме сказали мої одеські друзі, котрі були просто шоковані живим професійним виконанням фольк-рокових копозицій, філософських балад, романсів на слова Ліни Костенко, Драча, Стуса та на власні поезії Галини Тельнюк.

У жовтні цього року сестри повертаються на київську сцену одразу з двома проектами: презентують «Жовту кульбабу» киянам та беруть участь у виставі Львівського театру імені Заньковецької «У. Б. Н.» З цієї нагоди ми і запросили відому українську буржуазну націоналістку, авторку музичної драми «У. Б. Н.» Галину Тельнюк на мвісниківський «Допит».

— Напевно, непросто бути донькою українського дисидента Станіслава Тельнюка...

— Уявіть собі радянський Київ кінця 70-х: діти у школах під керівництвом вчительок пишуть листи до Брежнєва з подякою партії... А ми з Лесею розмовляємо українською, читаємо шістдесятників. Ми від самого дитинства були білими воронами. Після свідчення батька у справі Стуса він потрапляє до так званого «списку Маланчука». Його не друкують, матір ніде не хочуть брати на роботу; нам з Лесею доводиться змінювати школу.

Тобто бути доньками Станіслава Тельнюка було і великою відповідальністю, і трагедією, і щастям. В юності ми ще не усвідомлювали, що батько дав нам найголовніше — висоту. Усю поезію ми сприйняли через нього, адже він сам був письменником, літературознавцем, перекладачем. Він мав феноменальну здатність відрізняти фальшивих поетів від геніїв; а вже із геніїв радив нам тих авторів, котрі найкраще лягали на Лесину музику, котрі могли нас надихнути.

Київ. Нью-Йорк. Кульбаби.

— Кульбаба — це перша квітка, яка розквітає у місті. Чому саме її Ви обрали для назви свого альбому? Це якийсь урбаністичний символ?

— Певною мірою так, адже ми з Лесею киянки, народжені на Хрещатику. До того ж пісні для альбому «Жовта кульбаба» писалися тоді, коли я вчилася у Нью-Йорку, а Леся працювала в Києві. Усі вони надзвичайно інтимні (кожна з них присвячена комусь із близьких чи друзів), загострені перебуванням по різні сторони океану, сповнені почуття тимчасової або навечної втрати.

Також з кульбабою пов'язаний теплий спогад дитинства: у мене була хвора печінка, тому тато викопував коріння кульбаби, висушував його, могов і робив для мене кульбабову каву, а також робив салат із кульбабового листа.

«Бандура Даун-Таун»

— Як лауреатки фестивалю «Червона Рута» у 1991 році Ви поїхали до Канади. Потім були гастролі в Ірландії, Британії, Європі... Це була Ваша втеча до більш вдячної публіки?



— У перші роки незалежності в українському шоу-бізнесі почалося «захоплення території». Полса набирала все більшої сили, а нас не важко було витіснити, адже ми ніколи не займалися розважальною музикою. Тому змога виїхати за кордон була просто знахідкою. На Заході нас розуміли навіть ті люди, котрі не знали української. Ми їхали зі спеціальною програмою, в якій Леся акомпанувала на бандурі. І найтепліше нас приймали в Ірландії, адже їхнім символом є арфа, тож коли ми співали пісню на слова Тичини «Арфами, арфами...», вони думали, що це про них.

Дмитро Стус — проти «У. Б. Н.»

— Спочатку писати п'єсу для вистави «У. Б. Н.» мав Дмитро Стус, однак усі три його варіанти театр Заньковецької відкинув. Як Ви вважаєте, чому саме Ваш «Український Буржуазний Націоналіст» переміг?

— «У. Б. Н.» написана на основі листування відомого політв'язня Зеновія Краківського та Айріс Акагоші, американки, яка одразу почала писати листи українським політв'язням. До головного героя Зенона по черзі приходять його син, лікар-психіатр, навіть покидна дружина з проханням допомогти їм у передвирборчій кампанії колишнього генерала. Зенон — український буржуазний націоналіст, який не хоче допомагати своєму колишньому слідчому. Він болісно переживає зміну, що сталася з його друзями і близькими: вони пристосувалися до життя і кличуть Зенона у свій світ.

Переді мною стояло завдання не просто показати конкретного націоналіста та його ліричну історію. Головний герой вистави не конкретний прототип Красівського, а збірний образ. «У. Б. Н.» — це частково автобіографічна вистава, оскільки багато подробиць стосунків з коханою жінкою, з дітьми, навіть сварки

взяті із нашої родини. Саме тому нас дуже здивувала реакція деяких львів'ян, а також реакція Дмитра Стуса, який вирішив, що він вправі заборонити нам використовувати під час вистави пісні його батька. Він навіть знайшов у моїй п'єсі прототип Тараса Чорновола, постаттю якого я ніколи не цікавилася. Це вистава про українців, про наші комплекси і страхи, про те, як нас нищили. Зрештою, про те, чи мали українці взагалі чистий націоналізм.

Ющенко допоміг привезти «У. Б. Н.» до столиці

— Ви вже показували цю виставу в Києві у 2001 році, однак тоді Вам чинили неабиякі перешкоди. Як Вам все-таки вдалося прорватися?

— Якби не заступництво В. Ющенка (це був його останній наказ перед звільненням з посади Голови Нацбанку), М. Жулинського та О. Биструшкіна, нас би не пропустили. І це після 10 років незалежності! Вистава збирала тоді більше 200 публікацій у пресі, жодна з яких не була пропалчена. Для Києва це була бомба.

Важко працювати з партнером-сестрою?

— Не думаю. Ми з Лесею дуже різні, ми ніби доповнюємо одна одну. Леся — закрита творча особистість, яка дуже береже свій внутрішній світ. Я більше займаюся організаційними моментами. Ми обидві намагаємося уникати тусовок, пустих зустрічей чи вечірок, оскільки щоденне протистояння світу вимагає великої концентрації внутрішніх сил.

Вистава «У. Б. Н.» відбудеться 4 жовтня театр ім. Івана Франка, пл. Івана Франка, 3 початок о 19.00

Головні ролі:
н.а. України Федір Стригун
н.а. України Таїсія Литвиненко

Презентація альбому «Жовта Кульбаба»
відбудеться 1 листопада у клубі «Хмільна бочка»
(вул. Богдана Хмельницького, 3 Б1)

Шкандаль

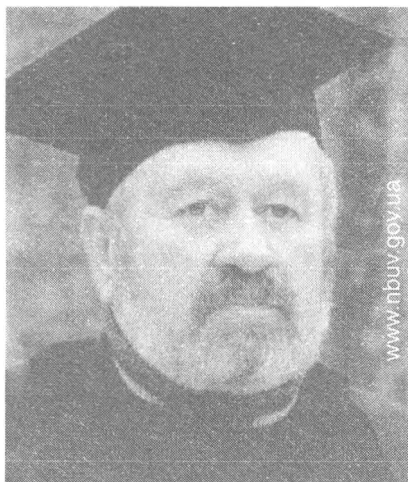
Гічко Андрій

Розлучення по-могилянськи

Влітку цього року адміністрація КМА та магістерка Академії з економіки EERC посварилася. Після від'єднання від НаУКМА, Economics Education and Research

Consortium перетворився на окрему Kyiv School of Economics, а Могилянка створила нову власну магістерську програму. Однак студентів ніхто в подробиці конфлікту не

посвячував, що ми й спробували виправити. Свій погляд на проблему висловлює В'ячеслав Брюховецький та Том Купе.



«Візд EERC я можу порівняти лише з виселенням морполіту»

– Розкажіть про історію взаємин з EERC та можливі причини конфлікту.

– 11 років тому ми підписали угоду з EERC про заснування МП з економіки в Академії. Перші роки вона розвивалася досить успішно, були справді хороші викладачі; потім спостерігався певний занепад, який, правда, згодом було виправлено.

Після того, як Фонд Віктора Пінчука пообіцяв цій програмі 10 мільйонів доларів, сталася абсолютна несподіванка. Програма вирішила відділитися від Києво-Могилянської Академії. Переговори були дуже

тяжкими, я б навіть сказав, брутальними. Дійшло до того, що протокол засідання Ради директорів, до якої я належу, було сфальсифіковано з боку EERC. Кінець кінцем ми домовилися, що програма EERC таки війде.

Проте, коли вони зрозуміли, що в них немає ліцензії, що вони не можуть набирати студентів, вони хотіли залишити програму в Академії й надалі спільно набирати студентів за ліцензією КМА. Ми відмовилися, бо нам таке співробітництво не підходить. Було домовлено лише те, що вони проведуть навчання студентів теперішнього 2 р.н., котрі вкінці року отримають сертифікат EERC і диплом КМА.

Я пережив тут багато виселень. Візд EERC я можу порівняти лише з виселенням морполіту. Вони залишили після себе вирвані розетки, вирвані з м'ясом прилади... Сьогодні ми не можемо без додаткової роботи підключити мережу. Це було зроблено по-хамськи й по-советськи. Тобто американці, чи-то бельгійці Том Купе, мало чим відрізняються від замполітів того морського училища, яке колись тут було. Усе це ганебно, я вважаю.

Сьогодні вони набирають своїх студентів без будь-якої участі КМА, й мені шкода тих студентів, тому що ліцензії EERC не має, і в даному випадку це є порушенням українського закону. Хотів би я подивитися, як хтось приїхав до США чи Бельгії та, порушуючи закони тих країн, намагався проводити освітню діяльність...

– У чому полягав цей тимчасовий занепад спільної програми?

– У низькій якості викладання. Якщо на початку перших 5 років були справді сильні викладачі, то далі запрошували тих, котрі не могли знайти роботу в Америці. Викладачі приїжджали на дуже короткий час і показували низький рівень. Студенти були дуже цим незадоволені. Тоді програмою керував Андрій Масюк.

Можу сказати, що наші студенти не дуже йшли на цю програму. Усі випускники цієї програми, приїхавши у США, мусили ще раз закінчувати там магістерську програму, перед тим як іти до PhD. Фактично EERC там не визнавали.

– Які завдання Могилянка ставила перед собою на початку співпраці з EERC?

– Вся програма орієнтувалася на те, щоб підготувати нашу програму західного стандарту. На жаль, цієї мети ми не досягли. Ті пропозиції, що я висловлював, щоб, скажімо, наші викладачі активніше входили у викладання цієї програми, не були реалізовані.

– Чим нова власне могилянська МП з економіки відрізняється від EERC?

– Вона систематизована. У EERC викладач приїжджав на 2 тижні й усе читав; на початку року ніхто не знав план на II триместр, бо все залежало від того, кого вдається залучити... Така програма не може пройти акредитацію в жодному європейському університеті. Наша програма затверджена на 2 роки й має акредитацію. А професорів з-за кордону ми як запрошували, так і будемо запрошувати. Так що могилянська МП з економіки нічим не поступатиметься EERC.

Том Купе, Директор Kyiv School of Economics (колишня МП EERC)

– Що було метою створення МП EERC і чи було її досягнуто?

– Метою EERC було модернізувати економічну освіту в пострадянських країнах згідно з міжнародними стандартами. На Заході економіка зосереджена на використанні математичного моделювання, аналітика – це точна наука, з використанням формул, даних. На магістерській програмі EERC економіку навчають так, як це прийнято у північноамериканських та західноєвропейських вишах.

Думаю, нам вдалося втілити мету EERC в життя. За останні 10 років 375 осіб стали випускниками програми. З них більше половини працює у найпрестижніших установах в Україні, решта – продовжують навчання за кордоном. Наші випускники, які вже здобули PhD, отримали посади викладачів у кращих університетах Північної Америки (Університет Берклі, Принстонський університет та Університет Корнелю). В Україні, випускники працюють у дуже хороших міжнародних компаніях та установах, таких як World Bank, EBRD, SCM, Citi, Dragon Capital, Colliers, Concorde Capital, Deloitte&Touche, EU Delegation, IFC, HVB-Bank, UkrSibbank, Raiffeisen Bank Aval, Ernst&Young, PricewaterhouseCoopers, Troika Dialog, Foyil, USAID, Phillip Morris, Credit Suisse First Boston, Consortium 'Industrial Group' та ін.

Багато наших студентів працюють у дослідницьких та політикоорієнтованих інститутах (в організаціях CASE, ICPS та IER). Неохоче йдуть наші випускники до урядових структур, на викладацьку роботу, оскільки, вочевидь, заробітна платня є низькою у цих секторах української економіки.

Програма EERC прагне бути корисною для суспільства в цілому. Саме тому ми займаємося просвітницькою діяльністю (за 10 років організували багато конференцій для академічної, політичної та бізнес-спільноти України та країн-сусідів). Наші викладачі та випускники публікують свої роботи як у міжнародних академічних виданнях з економіки, так і в місцевих газетах та журналах.

– Коли почалися перемовини про продовження угоди з КМА? Хто представляв Академію в цих перемовинах?

– Протягом 10 років співпраці з НаУКМА стратегія нашого розвитку обговорювалася постійно. Активізація переговорів припала на 2002 рік: тоді пропонувалося, щоб МП EERC повністю інтегрувалася в НаУКМА, однак, такі спроби не мали успіху. В 2006, ми відновили перемовини з Президентом і віце-президентами КМА, але так і не змогли виробити спільне бачення майбутнього розвитку програми. Напевно, одна з найпринциповіших розбіжностей пов'язана з тим, хто має викладати на цій програмі. Ми прагнемо залучати викладачів, які мають PhD-освіту, 5 чи більше років навчання та проведення досліджень разом з всесвітньовідомими професорами західних університетів є критично важливими для їхнього професійного розвитку.

В Академії вважали, що можна також запрошувати викладачів з місцевою освітою, котрі пройшли додаткове навчання на Заході (наприклад, викладали якийсь курс спільно з західними професорами впродовж деякого часу). Академії йшлося про фінансове виживання у довгостроковому періоді, а нам – про досягнення того рівня викладання економіки, якого ми прагнемо.

– Чи вже врегульоване питання розподілу майна?

– Наприкінці червня 2007 року програма вийшла з приміщень НаУКМА на вул. Волоській, 10. МП EERC забрала більшість свого майна з собою, однак, залишила частину ресурсів для НаУКМА.

Згідно з поточною домовленістю з НаУКМА, наші студенти 2го курсу (які є спільними для EERC та НаУКМА), завершують свій 2й рік навчання на Волоській. Ці «спільні» студенти вчаться в одній з аудиторій на Волоській 10 та проживають у гуртожитку НаУКМА, всі курси в них викладають професори EERC.

– Чи планує EERC співпрацювати з НаУКМА?

– Ми відкриті до співпраці, але на даний момент ми поки що не почали працю над конкретним спільним проектом. Наприклад, ми готові спільно організувати літню школу, або таку співпраця може бути на рівні професорів – будь-які проекти можливі.

– Скільки відсотків слухачів магістерської програми були випускниками бакалаврату КМА? Особливо за останні роки.

– Ось статистика частки слухачів магістерської програми EERC, які були випускниками бакалаврату НаУКМА за останні кілька років: 2002 рік - 30%; 2003 рік - 14%; 2004 рік - 24%; 2005 рік - 23%; 2006 рік - 16%. Магістерська програма з економіки EERC завжди прагнула залучати до навчання найкращих серед студентів з України, незалежно від того, де ці студенти навчалися на бакалаврських програмах.

– За якою системою в програмі EERC читають лекції іноземні професори? Скільки часу триває типовий курс лекцій одного й того ж викладача?

– На програмі EERC, ми маємо 5 мінітермів, кожен з них триває 8 тижнів (7 тижнів лекцій та 1 тиждень на екзамені). Зазвичай, кожен предмет читається двічі на тиждень по 80 хвилин. За цією системою викладають і українські, й іноземні викладачі. Викладачі-іноземці зазвичай приїждять на 1 мінітерм (2 місяці) та викладають 2 курси. Кілька таких професорів приїждять викладати на 2 місяці щороку. Минулого року, ми додатково запровадили новий курс лекцій «top professors course». Цей курс включає викладання трьох видатних професорів, кожен з яких викладає інтенсивний короткий курс протягом 1 тижня.

Happy birthday!

Юлія Морозюк

Могілянські «зелені»

Вони створили «Зелений кінотеатр», запровадили в Академії систему сортування відходів, долучилися до проекту «Зелений офіс»... Їхнє гасло: «Зелене світло зеленим ідеям». Вони – члени моголянського ЕкоКлубу «Зелена хвиля», який 13 жовтня святкуватиме свій перший birthday!

За рік своєї діяльності екоактивістам вдалося залучити до своїх лав близько 50 активістів, котрі й організують різноманітні заходи, присвячені Дню Води й Дню Землі, збирають і показують фільми про захист довкілля (у колекції «Зеленого кінотеатру» більше 150 фільмів), популяризують принципи сталого розвитку, проводять тренінги, ходять у походи...

ЕкоКлуб дає змогу реалізувати свої підерські та суто «екологічні» здібності всім охочим, навіть не природничикам. Проведення соціопитувань, написання статей, наповнення сайту ЕкоКлубу, офіційна реєстрація організації, написання статуту – робота знайдеться для кожного, хто вважає охорону довкілля справою перспективною. Тож якщо ти екологічно свідомий, долучайся вже зараз!

Уже з першого курсу активні моголяни намагаються втілювати в життя власні проекти, які з часом переростають у справу цілого їхнього життя. Однак проектна діяльність – рід непроста. Щоб втілити ідею, від неї потрібно написати «бізнес-план», визначити мету

й користність проекту, переконати цільову аудиторію в необхідності реалізації вашої ідеї, а головне, не відступитися перед юридичними, економічними чи якимись там ще іншими труднощами. Процедура написання-втілення-в-життя проекту можна навчитися у «Зеленій хвилі». Адже ЕкоКлуб – це спільнота однодумців, які підтримують одне одного в будь-яких починаннях!

За книжками в бібліотеці та роботою в «лабах» існує набагато менш напружений спосіб самовдосконалення й самоосвіти, а головне, ходить багатьох цікавих людей, з якими варто заприятелювати. Найближчий привід для знайомства з ЕкоКлубом – birthday-party 13.10 у приміщенні «Зеленого офісу» (3 корп. 2 поверх, аудиторія із зеленими шпалерами.)

Більше інфи про ЕкоКлуб та його проекти можна дізнатися на сайтах:

www.ecoclub.kiev.ua
www.greenoffice.ukma.kiev.ua

Генетику в масі!

Міня Ігор

Старенький Дмитро звирає нігті

Напевно, вже багато хто з вас устиг побачити в Моголяниці ці дивні, на перший, а також і на другий чи третій погляд, оголошення: мовляв, що вони будуть з нашими нігтями робити? Спробую трохи пролити світло на те, для чого й кому воно все потрібно.

Почну з того, хто такий Старенький Дмитро. Це один з першої генерації випускників кафедри біології НАУКМА, який зробив і робить блискучу кар'єру науковця, зараз він працює в The Research Institute of Personalized Health Sciences Department of Human Genetics, Hokkaido, Japan. Він приїхав до України з метою дослідження української популяції на наявності гена-модифікатора до гена ABCG11, який відповідає за утворення вушної сірки та впливає на секрецію апокрінових залоз людини (зокрема, потових), щоб порівняти з японською популяцією.

Цей ген-модифікатор може міститися і в Y-хромосомі, тому для дослідження підходять тільки хлопці.

Добровольці отримують безкоштовний SNP-скринінг власного геному. Що це вам дасть? За цим SNP-скринінгом ви зможете, наприклад, прослідкувати міграцію ваших генів у минулому, дізнатися звідки прийшли ваші далекі предки, або, отримавши цю інформацію, дізнатися багато цікавого про свій геном (це можна знайти на багатьох науково-популярних сайтах). Отже, до 27 вересня під час великої перерви на плацу та біля бібліотеки триватиме збір генетичного матеріалу (2-3 нігті (1,5-2мм, бажано чисті :-)) від людини). Заповнені анкети та нігті Ви можете передати тим, від кого їх отримали, або занести до 2-409.

Leadership

Юлія Морозюк

Стань лідером разом з AIESEC

AIESEC – це міжнародна організація, яка допомагає студентам розвинути лідерські здібності та реалізувати свій потенціал для позитивного впливу на суспільство. Тренінги, конференції, стажування за кордоном – усе, що потрібно для майбутнього топ-менеджера європейського рівня. Щоб стати членом організації, необхідно заповнити анкету на сайті www.aiesec.kiev.ua до 29.09.07.

Заповнення анкети – це лише перший крок до членства в AIESEC. Наступними етапами відбору будуть: інтерв'ю з авторами анкет-переможців; тренінг-семінар для глибокого знайомства з організацією та 3-тижневий випробувальний термін, протягом якого freshman залучатиметься до всіх заходів AIESEC та отримає свої перші завдання.

AIESEC працює за наступними трьома принципами: відповідальність за реалізацію розроблених проектів, самовдосконалення та самоосвіта студента, а також вихід на міжнародний рівень.

AIESEC об'єднує 23 000 різних і водночас поєднаних спільними поглядами на життя, цінностями та переконаннями людей у 100 країнах світу. Випускниками організації AIESEC є президент Фінляндії Martti Ahtisaari, прем'єр Японії Junichiro Koizumi, колишній прем'єр Великобританії Маргарет Тетчер, экс-президент Польщі Олександр Квасневський та багато інших.

З усіх запитань стосовно членства в AIESEC звертайтеся до Наталії Волошиної (natalya.voloshyna@aiesec.net) та natalya.voloshyna@gmail.com). З усіх питань стосовно заходів AIESEC звертайтеся до Галини Несин (galina.nesin@gmail.com; 8(093)485-63-00).

Генеральний партнер процесу відбору – компанія Крафт Фудз. Медіа-партнер – Радіо «К:)ВІТ».

Mohyla FM

play_listener

Радіо «К:)ВІТ» - на II плацу

Хто ввечері 14 вересня проходив повз актову залу 1-217 і бачив незвично велике скупчення студентів, одні з яких голосно та весело спілкувалися між собою, інші стояли чи сиділи під стінами з напруженими та сконцентрованими обличчями, напевно, подумав, що вся розпочалася передчасно або якийсь химерний викладач-тиран влаштував усний іспит. Насправді, це був відбір нових ведучих для студентського радіо «К:)ВІТ».

Конкурс був непростий (його умови розробили ще 5 років тому). Кожен претендент мусив підготувати демо-випуск своєї програми приблизно на 2 хв. Журі оцінювало дикцію студента, його вміння працювати з технікою тощо. Журі складалося з координатора радіо (Віталія Прудюса) та запрошеного експерта (Сергій Квіт, экс-директор Моголянської Школи Журналістики). Так що схема відбору була максимально об'єктивною. Жодних переваг

не мали навіть ті ведучі, які працювали в команді радіо попереднього сезону чи раніше. Хіба що в них вже був досвід роботи з апаратурою, однак цей критерій не був визначальним, адже цьому можна навчитися практично кожного. У будь-якому разі, на цьогорічному відборі всіх досвідчених ведучих обійшла володарка першого місця Христина (1 курс ФПВН).

Кількість ведучих цього року збільшилася вдвічі, адже з 1 жовтня зусиллями (в тому числі й фізичними :-)) команди Радіо «К:)ВІТ» ефірне мовлення на II плацу буде нарешті відновлено після близько двох років різноманітних негараздів і проблем (детальніше про це ви можете прочитати у №16 «Моголянського вісника» від 14.04.2007 або в електронному варіанті за лінком <http://www.radiokvit.com.ua/?p=55>). До того ж, починаючи із цього року, в Моголяниці створили єдину команду

студентського радіо. Звідси й необхідність розширення «штату»: 5 чоловік працюватимуть щотижня на 1-му плацу, інші 5 – на другому.

До 1 жовтня ще є трохи часу, тож «новенькі» проходять стажування у досвідчених ведучих, проводять спільні ефіри на 1-му плацу. Вже є проекти нових, дуже цікавих програм. Зокрема, «Джазовий плац» (ведуча – Дарина, ФСНСТ-1), що в осінньому триместрі виходитиме щотижня по вівторках на 1 плацу й складатиметься із джазових композицій та цікавої інфи про цей напрям музики.

Команда «КВІТівців» обіцяє, що відкриття 2-го плацу, нові програми та масові заходи якісно вищого рівня – це тільки маленька частинка тих приємностей, які команда Радіо «К:)ВІТ» готує для студентів у цей ювілейний 5-й сезон мовлення, адже його святкування триватиме впродовж усього навчального року.

p.s. Більш детально дізнатися про нових та старих ведучих, подивитись розклад програм та почитати їхні концепції ви можете на сайті Радіо «К:)ВІТ»

<http://www.RadioKVIT.com.ua>

* Цитата О. де Бальзака.

Футзал

Неформатний чемпіонат

Цього року на моголянський футзал чекають суттєві нововведення. Мало того, враховуючи рекорд для нашого університету кількість фрешів, неможливо провести ефективний відбір на футбольну секцію, так іще з форматом внутрішньоуніверситетського чемпіонату кафедра фізкультури вирішила неабияк погратись.

Перш за все, що таке чемпіонат у класичному розумінні цього поняття? Чемпіонат у чистому вигляді – це турнір, який проводиться у форматі такої собі ліги, в якій команди грають по коловій системі. За такою системою проводяться будь-які турніри, що мають назву чемпіонат або точніше регулярний чемпіонат.

Історія моголянського чоловічого футзалу Позаминулого року формат чемпіонату НаУКМА з футзалу серед чоловічих команд мав такий вигляд: близько 30-ти футбольних команд з усіх факультетів грали два кваліфікаційні раунди на виліт того, щоб пробитись у фінальну групу з 7 команд. Потім команди, які потрапили до групи, продовжували боротьбу за перемогу в чемпіонаті, граючи по коловій системі. Такий формат турніру цілком підпадає під визначення поняття „чемпіонат“, адже підсумкові місця у турнірі визначалися за результатами очних і засочних протистоянь команд, причому значне протистояння мало більшу вагу, а це і є найскраповішою рисою чемпіонату як такого.

Минулої осені формат турніру було повністю змінено. На думку багатьох, формат проведення чемпіонату був заскладним і трохи дивним, адже цього разу на першість заявили 32 команди, й після одного кваліфікаційного раунду 16 команд, що залишились, шляхом жеребкування розділили на 3 групи (дві групи по 5 команд і одна група з 6 команд). Перші місяці з кожної групи продовжили боротьбу за титул чемпіона у фінальній групі з трьох команд. Можна справедливо стверджувати, що сітка турніру була не дуже симетричною і виглядала, м'яко кажучи, несприятливою; але, з іншого боку, більше команд взяла участь у груповому раунді, а боротьба від того була тільки ще

запеклішою.

Якщо у 2005-му лише 7 команд, окрім кваліфікаційних матчів, зіграли ще по 6 ігор у групі, то минулого року аж 16 команд потрапили до групового раунду, і кожна зіграла, окрім кваліфікаційних, ще мінімум по 4 гри. Про що це свідчить? Формат турніру зразка 2006 року, незважаючи на свою дивакуватість, все ж був більш прийнятним саме для студентства, коли половина команд від душі награтись у груповому раунді.

Брак часу...

Багато чого, якщо не все, у вирішенні навіолофутбольних і футбольних питань в нашому університеті залежить від кафедри фізкультури, яка теж має свої інтереси, й, в першу чергу, має дбати про розвиток футзалу в НаУКМА. Натякну на те, що час, який кафедра виділяє для проведення подібних турнірів не умовий, і на те є купа підстав. Справа в тому, що чемпіонат з футзалу проводиться за рахунок годин, які виділяються для футзальної секції. Проведення занять на секції з футзалу – чи не єдина можливість для підготовки футбольної збірної нашого університету до міжкласових змагань на рівні ВНЗ.

У 2005-му році тривалість турніру складала 42 гри, а вже у 2006-му – загальна кількість ігор турніру складала аж 54. Як бачимо, тривалість турніру помітно подовжилася, що, на жаль, призвело до чималих незручностей у роботі згаданої секції з футзалу. Постраждала не тільки збірна, а й жіноча секція.

Відтепер кількість команд обмежена

Саме тому цього року кафедра фізкультури в особі керівника футзальної секції Копилова Олександра Миколайовича вирішила скоротити тривалість турніру, встановивши ліміт на кількість команд з кожного факультету. Попередньо планується, що з кожного факультету участь у чемпіонаті візьмуть лише дві команди, а отже, всього 12 команд з усього університету. Їх буде поділено на 2 групи по 6 команд. Перші місяці зіграють у фіналі, а 2-й місяць розіграють втятий фінал, матч за 3-є місце. Тривалість такого чемпіонату

Endimion

складатиме 32 матчі. Це в півтора раза менше, ніж минулого року, однак це правильний шлях до вирішення вищезгаданих проблем.

Фрешівський чемп

Міркуючи про потенційний формат цьогорічного чемпу, забули про одну пікантну деталь. Йдеться про чемпіонат серед фрешівських команд. Для першокурсників вигадали окремих „дитячий“ турнір з 6 команд, по одній команді з факультету.

У підсумку: в цілому диференціація змагань на „дитячий“ і „дорослий“ чемпіонат – ідея неогана, бо рідко коли фрешівським командам вдається зіграти більше 1-го матчу в загальноуніверситетському чемпіонаті, а тут хоч отримують задоволення і, якщо постараться, то зіграють трохи більше, хоч і не протистоятимуть командам то-рівня. Варто визнати, що це й зарано командам першокурсників змагатися з командами старших курсів, бо рівень гри ще, очевидно, не той (хоч можуть бути й винятки). Треба ще фрешам звикнути й до гри 4 на 4 у досить специфічній спортзалі НаУКМА. А тямуць першокурсники нікуди не подіються все одно, бо „дорослий“ чемпіонат стартує пізніше, й команди старшокурсників при бажанні можуть поповнити свої лави перспективними гравцями з фрешівських команд.

Інше питання – це ліміт, який встановили для обох чемпіонатів... На різних факультетах пристрась до футболу неоднакова. До того ж, цілком ймовірно все ж, що команда-переможець фрешівського чемпу допущиться до боротьби у „дорослому чемпіонаті“ (а це було б справедливо), причаємні, такі чутки поширюються останнім часом. А бажаних і так відосталь, і тлозна, як тут вчинити правильноше – дозволити фрешівській команді грати в „дорослому“ чемпіонаті чи ні?

Фрешівський чемпіонат до речі, шойно завершився. Перемогла команда ФФН-1, яка у вирішальному матчі цього вівторка здолала фрешів з ФНССТ з рахунком 3-0. Друге місце посіли явраз соціологи, які завдяки кращій різниці забитих та пропущених м'ячів обійшли ФЕН-1. Команди першокурсників ФІН, ФПН і ФПРН вбули ще на ранній стадії змагань, у минулий вівторок.

майже Облом

Долаючи „український фактор“

Нарешті Україна самоідентифікувалася на карті світового шоубізу. Ще не так давно наша держава не вважалася комерційно вигідною для музичних гуртів світового рівня, а здебільшого виступала як типовий об'єкт благодійних проєктів у країнах торгового світу.

Випадково натрапивши на інформацію про приїзд англійського гурту Muse у Київ у рамках туру Black Holes and Revelations, відверто сповнилася гордістю за всіх нас разом і окремо кожного. Нібито й щастя таке з нами за останні 4-5 років уже не вперше: і Мoby до нас приїжджав, і Rasmus, і Placebo, і Елтон Джон не так давно, хоч його виступ у нас навіпаки був присвячений далеко не оптимістичній ситуації, та зараз мова не про це. До речі, в програмі туру є також концерти в Москві. Новина була тим більш приємна, що до цього шанувальники цих представників альтернативного року могли придбати лише студійні записи та задовольнитись тим, що знайшли в інтернеті (що не скажеш про вже згаданого східного сусіда). Цей гурт справедливо вважається одним із тих, хто має найбільш видовищну форму виступу; все серйозно, і нагороди в них є: найкраща live-група (NME awards 2007, Best Live Band).

Та йдеться не тільки про цих англіців. Цієї осені в Києві проїздом буде цілий натовп, встайгай тільки стилемію зніматися! Інформації повно: старанно відсторонено-депресивний Tokio Hotel – 25 жовтня, 13 жовтня – вже згаданий Muse, 18 числа – The Chemical Brothers. А 6 жовтня Київ відвідають легенди так званого симфо-року Electric Light Orchestra* (E.L.O.). Також подекуди, що в листопаді De Phazz можуть приїхати.

Але незважаючи на те, що Україну вже сприймають як, якщо й не рівноправного, то принаймні об'єднаного в шоубізнесі партнера, ми, як виявилось, до цього не готові. Поки на форумах народ радісно все це обговорював: які пісні уйдуть у плейліст / коли квитки надійдуть у продаж / де їх можна купити / з ким їти; а також

оцінював свої фінансові можливості, й взагалі, який це все супер буде, і як всі чекають, - словом, скрізь була типова балаканина у передчутті таких очікуваних подій, трапився зовсім неочікуваний облом. Як повідомив сайт каналу 1+1 та підхопили всі тематичні інтернет-видання, нашої сторони нібито було відмовлено в проведенні концерту Muse, точніше, заяву було відкинуто. Щоб уявити собі реакцію всіх людей, хто вже збирався замовляти квитки, (до яких, між іншим, належу і я) не треба мати навіть тої мінімальної фантазії та здібностей, яких забракло в нашої сторони, щоб прийняти гурт. За вищезгаданими джерелами, російське агентство Dalskaya Agency не змогло правильно все узгодити. Чому, маючи певний досвід у цій справі, Україна повернулася до своїх „найкращих“ традицій? Навіщо нам ця добре відома централізація, чому не можна було одразу доручити проводити концерт нашої організації? Чи це тільки в мене легке відчуття „де жавів“?

Проте (й на щастя) люди зарано почали панікувати й спокуювати речі до Білокам'яної. Росіяни відмовилися бути нашими посередниками, й за справу взялося вже українське продюсерське агентство ACA. 19 вересня прес-аташе компанії Марина Ступушенко офіційно оголосила, що концерт таки буде. Пані Ступушенко повідомила: „Ми не збиралися його (концерт - А.Б.) робити, але тільки сьогодні стало відомо, що наш промоутер погодився проводити даний концерт“. На закиди журналістів про дезінформацію відповіла, що раніше гздувалось про неприїзд Muse, але для їхньої компанії звичайна практика брати проєкти за місяць чи за два тижні. „Просто в тих сайтах не було такої своєї інформації, як у нас,“ – додала вона.

Цього разу ми таки спромоглись подолати свій „український фактор“: згадали, що ніби й самі можемо все організувати, й зовсім необов'язково рефлексивно озиратися на лівнич. Може, вже час взяти до уваги цей досвід в інших сферах нашого життя?

Альона Біденко

Запрошення

Poliy Paul

«Муза» відвідує столицю

Коли мені кажуть слово «альтернатива», я чую «Muse». Вони стали справжньою легендою: Matthew James Bellamy (вокал, гітара, клавішини), Chris Tony Wolstenholme (бас-гітара, бек-вокал) і Dominic James Howard (ударні). 13 жовтня вони завітують до Києва зі своїм новим альбомом Black Holes and Revelations! Місце проведення концерту - Палац Спорту.

А тепер трохи інфи про банду, назва якої з англійської перекладається дуже натхненно – «муза», адже музиці колективу притаманні бурхливість, емоційність та часті зміни настрою під час піснi.

Однак повернемося до витоків. Так склалася доля, що в одному англійському містечку Тейнмут випадково зустрілися троє майбутніх учасників гурту, якому судилося зробити великий внесок в історію розвитку музики. Метью Беллами пригадує: «Тейнмут достатньо маленьке й нудне містечко, залишається захоплюватись або музикою, або наркотиками. Ми обрали перше – так народився Muse».

Метью, Кріс та Домінік вчилися в одній школі, але в різних класах. Тоді найпопулярнішим серед учнів гуртом був Gothic Plague, в якому на ударних уже грав Домінік. Пізніше Метью отримав місце гітариста. Склад колективу часто змінювався, й кінець кінцем у гурт залишилися тільки Метью та Домінік. Потім до них приєднався Кріс, і вони почали виступати під назвою Rocket Baby Dolls.

Початок їхнього рок-зіркового життя був досить невдалим: нікого не цікавила їхня музика, а замість мільйонних контрактів були напівпорожні паби та клуби. Тоді вони замислювалися, а чи не краще, як усі, сидіти в школі за книжками та готуватися до вступу в виш, щоб забезпечити собі більш-менш прогнозоване майбутнє. Саме цій темі присвячена пісня «Uno», в якій йдеться про людину, котра втратила все через небажання марнувати час на традиційні засоби досягнення успіху, тобто на роботу, навчання.

Вирішальним моментом стала їхня неочікувана перемога на місцевому Global Battle Of The Bands. Кріс: «Ми йшли туди, просто щоб зіграти, ми були впеанені, що програємо». «Так, але ця перемога перевернула щось у наших головах», – додає Метью. І хоча цей виступ не приніс їм великої популярності, вони знову повірили в себе, повірили, що вони можуть робити музику, до якої нікто не залишиться байдужим.

Так і сталося. Незабаром їм заіпронували записатися на студії Dangerous Records. Пісня цього справи в Muse пішла вгору. Тепер вони записуються на кількох студіях одночасно. Серед них Maverick у Штатах, Naive у Франції, Motor у Германії, а Mushroom Records став їхньою англійською рекорд-компанією.

Не пропустіть! Публічність у Палаці Спорту.

Моголянський вісник - самвидав спудей НаУКМА
Періодичність виходу: щодвятижні у середу/четвер
Час і місце розповсюдження: перший, другий плаці та бібліотеки

Головний редактор - Юлія Морозюк
Редактор/верстальник - Юрій Макух
Коректор - Наталія Трухіна

З питань реклами звертайтеся за телефоном +38 067 505 94 45
Наклад 300 примірників

Надсилайте Ваші статті, оголошення та пропозиції на нашу е-скриньку:

visnyk@mail.com

UKMA Library * Book

Обсяг матеріалів - не
Редакція має право редагув
Думки авторів публікацій у Л



0421965